

N:o 185.

Af herr **F. G. Björck**, om ändrad lydelse af 2 kap. 19 § strafflagen.

Vid närmare begrundande öfver vissa förbrytelser och deras bestraffning måste den tanken framkomma, att, när en förbrytare utstått sitt ådömda fängelsestraff, han borde vara befriad från vidare bestraffningsåtgärder, det vill säga att han borde genast efter fängelsestraffets aftjenande återfå medborgerligt förtroende. Detta skulle underlätta för den vanligen medellöse straffade att på ärligt sätt förskaffa sig sitt dagliga bröd, hvilket hittills betydligt försvarats just därför, att han saknar medborgerligt förtroende för en viss tid (den första, svåraste tiden), under hvilken han dels genom grämelse dels genom begabbelse öfver sin vanfrejd, hvilken oftast omöjliggör erhållande af arbete, lätt, nästan af omständigheterna tvingas att återfalla i brott och derigenom gå ohjelpigt förlorad för sig sjelf, sin familj och samhället.

Se vidare fångvårdsstyrelsens berättelse för 1888, sid. XVII.

Hvarför jag anhåller Riksdagen ville antaga den här nedan angifna förändrade lydelsen af 2 kap. 19 § strafflagen,

Har den, som begått brott, hvarom nu är sagdt, därför gjort sig skyldig till dödsstraff eller straffarbete på lifstid, skall han förklaras förlustig medborgerligt förtroende för alltid; har han förskylt straffarbete på

viss tid, kan han, der ej annorledes i lagen särskildt stadgadt finnes, förklaras medborgerligt förtroende förlustig för längre tid än till straffet uttjent är.

Den, som begått brott, så att han förverkat embete, tjänst eller annan allmän befattning, som af honom innehafves, kan ej dömas medborgerligt förtroende förlustig längre tid än till straffet uttjent är.

Stockholm den 27 januari 1890.

F. G. Björck.
